

El Mundo, 18 de Febrero de 1999

-

CATALUNYA

ENRIC CASASSES La poesia és... quan veig una frase que comença així ja tremolo perquè vol dir que parla un inconscient... o un geni... o totes dues coses. Un inconscient que creu que la poesia és «alguna cosa» i que aquesta «cosa» es pot dir amb paraules! Voler definir la poesia amb paraules encara que sembli absurd és un absurd, és tan idiota com dir que la matemàtica és la rel quadrada de la suma dels quadrats dels catets. Això no és la matemàtica, és la hipotenusa. El que és en si la matemàtica no es pot definir amb fórmules matemàtiques!

Però també pot ser que després d'un principi tan poc prometedor vingui la vera descripció d'aquest perfum misteriós de què és vas el poeta, que deia el poeta (Bécquer). Un exemple, que no per ser un tòpic deixa de ser molt més que un tòpic, n'és la definició de poesia que va formular un dels poetes preferits de Joan Miró, com es veu als seus Quaderns catalans: anota un dia el pintor: «pensar en la poesia de Bécquer, els mots hi són treballats i preciosos, els busca com per fer un collaret de pedres precioses». La fórmula es formula així: poesia ets tu. És bastant com l'antic mestre nipó del zen que baixa un dia de la muntanya a fer un discurs als aprenents i el seu discurs és un pur silenci després del qual diu: «He dit. Alguna pregunta?». Aleshores un deixeble ansiós s'avança pel passadís central i amb una fonda reverència demana: «Mestre, quina és la paraula més meravellosa?». El mestre sense ni un moment de dubte respon: «I tu què dius?».

Tot això perquè volia dir que la poesia és... un equilibriste que s'assembla molt a passar la corda fluixa sense xarxa i sense corda, trepitjant terra directament amb els peus. Així ho vam experimentar fa pocs dies al bell circ Raluy, que va acollir uns poetes i joglars per a presentar el darrer llibre d'Albert Roig i de passada fer ressuscitar una estona els desapareguts d'aquest hivern, Andreu Vidal i Joan Brossa. Els Raluy no solament van oferir el «local», la carpa, també s'implicaren activament amb la poesia: amb els poetes van actuar alguns artistes del circ, que són per autonomia els artistes.

De La vestidora i el dol, últim llibre d'Albert Roig, poeta que ha guanyant el premi Palol de Girona aquest any, i d'altres obres seves, en van llegir uns poemes l'autor, son germà Josep Ramon Roig (poeta guanyador del premi Alcover de Palma de Mallorca d'enguany amb el recull Malbé), un parell d'actrius (molt bé, no semblaven actrius, es van limitar a dir els versos) i el senyor Garriga. Després va sortir la domadora amb el cavall blanc, una euga bella totalment blanca i sense res a sobre, que amb la seva llarga crinera va evolucionar amb senzillesa per la pista com si fos una emanació dels poemes d'Albert Roig, igual de misteriosa i evident, d'inexplicable i de clara. Després, jo i Josep Ramon Roig vam llegir uns poemes de Brossa i propis i el senyor Garriga uns de Vidal. Mentre Josep Ramon Roig deia el seu tango parlat, Xica tu, el clown Raluy es movia pel seu voltant i era com si fóssim al circ: vam riure i vam seguir perfectament tot el poema. I al final de tot una artista va fer un número de bombolles de sabó que brillaven amb dos mil colors en l'aire abans d'esclatar en esquitxos que desapareixien i au, tornem-hi: al no res. Què era? La poesia?

bulevar-el-mundo.es